

ROLF SCHREINER:

OL og DN

Dagen før OL sko te å starta i Sotsji tog eg ein telefon te Dagens Næringsliv i Oslo. Då eg hadde fått kontakt med ei dama, sa eg: «God dag, god dag. Eg har fått ein regning på øve 5000 kroner for abonnement på aviså dåkkers i ett år te, men denne gangen hoppe me av. Eg seie opp abonnementet mitt her og nå.»

Då tog damå på seg selgarhatten, og hu va kjapt frampå med tilbud om rabatt. Eg forklarte at dette va ein endelige beslutning, og at rabatt og billigare avis ikkje va interessant. Då sa hu: «Kan jeg få lov til å spørre om hva som er grunnen til at du vil si opp abonnementet?»

«Ja, det e lov å spørr, men må eg svara? E det ein forutsetning for å få lov te å sei opp abonnementet hos DN at eg har ein gronn så dåkker akseptere?»

«Nei, nei – absolutt ikke. Men vi liker å vite hvorfor folk forlater oss – det gir oss innspill til å gjøre en bedre jobb og lage en enda bedre avis.»

Jo, da. Hu huske ka hu har lært på kurset – det ska hu ha.

Eg syns faktisk at min gronn te å sei opp avisen e ein privatsag, men hu har jo ein jobb å gjørr, og i DN ska de tydeligvis føra statistikk om avgang skyldes sänn eller sänn – så eg bestemte meg for å ver høflige.

«Sagen e den at her borte i provinsen tar me for oss oppte flerne lokale aviser. I tillegg har fruene & eg hatt DN i postkassen hver dag i flerne år, også hende det at me kjøbe tabloid fra hovestaden i helgene. Nå har me lyst te å variera litt. Hvis me kutte ud de 5000 kronene te DN, så kan me heller kjøba mange løssalgaviser når me føle for det. Aftenposten eller DN med magasiner på fredager – Dagbladet eller VG med magasiner på lørdager. Og det passe oss ganske bra med Oslo-aviser i helgene når me har merr tid – i stedet for DN hver dag. Va det goe nok gronn?»

Damå ga seg ikkje. Hu fortalte at me kunne jo abbonera på DN bare i helgene. Om det va fredag eller lørdag eller begge deler, huske eg ikkje – nå begynte eg nemlig å bli ein smule irriterte.

Eg konkluderte med fast og bestemt røst: «Hørr nå her. Eg seie herved opp abonnementet mitt på DN fra dags dato. E det oppfatta? Det kan godt ver at eg komme tebage seinare, men akkurat nå framigjønå ska me ikkje ha DN ner i postkassen vår her på Stokka. Verken på hverdager eller i helgene. E det greit?»

Samtalen va øve, og eg syns at eg hadde vært både tålmodige og særdeles informative om våre framtidige lesevaner. Dermed trodde eg at den ballen va lagt død.

Fredag 7. februar klokka 17.20 sidde fruene & eg i bilen på vei te hyttå på Fidjeland. På radioen får me hørra av ei dama så sidde i NRK sitt studio i Oslo at åbningsseremonien i Sotsji e i full gang, og hu e skikkelig imponerte. For å beskriva kor flott det e, bruke hu ordet «spektakulært» tri ganger på ett minutt.

Ja, vel. Inn i butikken på Ålgård for å handla.

Med proviant i bilen satte me på radioen igjen, og nå va reporteren i Sotsji direkte inne med sine inntrykk. Han va liga begeistra – og sa «spektakulært» fira ganger på fem minutter. Du verden.

Rondt halv åtta om kvelden komme TV'en på i hyttå. Då får me ein oppsummering av dagens sending, og ein forklaring på koffer åbningsseremonien i Sotsji kosta liga møyje så heile Lillehammer-OL. Den utsendte fra TV 2 syns at forestillingen va ganske så spektakulær (det va jo ei bomba), og det fekk me hørra fira-fem ganger. Sko tro de va komt te S i fremmedordbogå heile gjengen.

Vel tebage på jobb nå sist mandag va eg på vei inn i et møte då telefonen ringte. Det va ein mann fra Dagens Næringsliv. Han sa: «Jeg ser at du har sagt opp abonnementet på avisen vår, stemmer det?» Jo, eg bekrefte at så va tilfelle, og han fortsatte: «Jeg ser i notatene mine her at du har tenkt å gå over til å kjøpe løssalgaviser i helgene, og da skal du vite at vi har flere typer abonnement som...»

«Hallo?» Eg brøyd av, og eg sa så roligt eg kunne: «Du ser i notatene dine, seie du. Vil det sei at hu damå eg snakke med då eg sa opp abonnementet, har gitt opplysninger om mine lesevaner videre te deg, for at du ska prøva å få meg te å forandra mening?»

Jo, han måtte innrømme at det va sänn det låg an. Han va tydeligvis bedt om å følga meg opp som et «case» for å få meg tebage som abonnent. Eg sa te fyren i forholdsvis klare ordelag at eg syns dette va særdeles useriøst fra DN si sia, at han kunne spurt om eg hadde fem minutter te ein prat når han ringde meg i arbeidstid – og at han måtte ha ein vidundelige dag videre. Adjøss!

Eg blei nysgjerrige, og dagen ittepå ringte eg te Dagens Næringsliv. Eg spurte itte abonnementssjefen, som ikkje va te stede, så eg blei satt øve te ein i avdelingen så sikkert kunne hjelpa. Eg bare måtte spørr: «E det sänn i DN at itte ein person har sagt opp abonnementet, så blir sagen øveført te ein aen mase-avdeling som har te oppgave å få meg te å forandra mening?»

Damå sa at det va ikkje ein heile avdeling, men at någen fekk den jobben, ja. Då spurte eg: «E det fordi dåkker tror at me så seie opp et abonnement, ikkje e heilt edru eller kanskje bevisstløse i gjerningsøyeblikket – og så vil dåkker gje oss ein sjans te å tenka normalt igjen?» Nja, hu trodde ikkje vondt om folk, men kanskje de ikkje hadde bestemt seg 100 %... Eg ba damå helsa abonnementssjefen fra meg og gratulera med ein glimrandes strategi mod oppegående lesare.

Søndag 23. februar klokka 17.00 e det tid for avslutningsseremoni i Sotsji. Eg tippe at reporterne i radio og TV komme te å sei at dette e spektakulært, flott, spektakulært, stiligt, spektakulært, imponerande, spektakulært, fargerikt, spektakulært og festligt.

Nevnte eg spektakulært?